

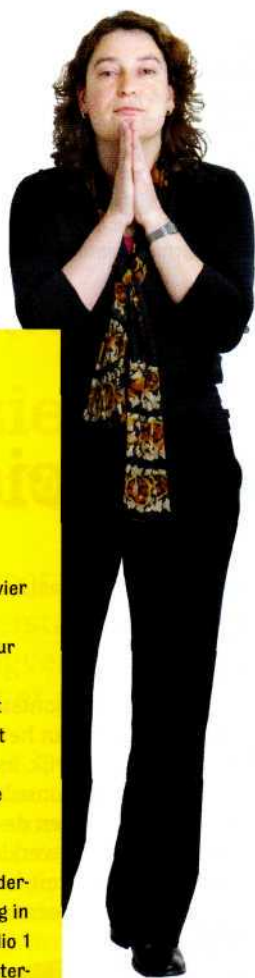
Column

Voorlezen uit Nijntje

Goedemiddag, dit is het radionieuws van vier uur. Vanochtend is de kat van mevrouw Peters uit Maastricht weggelopen. Iemand had de deur opengelaten, maar onduidelijk is of dit met opzet is gebeurd. Inmiddels wordt met man en macht gezocht naar de kat, die luistert naar de naam Hillie. "Ze komt wel terug als ze honger heeft", aldus Peters, die zich geen grote zorgen zegt te maken. Dan de wereldwijde economische crisis. De AEX is vandaag....'

Vindt u het een flauw bericht? Dit is de realiteit in Nederland. Laatst was ik het ineens helemaal zat. Onderweg in de auto hoorde ik bovenstaand nieuwsbericht op Radio 1 - waarbij kat door zeehonden, en Maastricht door Pieterburen moet worden vervangen - en ik dacht even dat ik in Sesamstraat was beland. Of in een parodie op het nieuws. Zo kan het echt niet langer. Er moet een einde komen aan de debilisering van het nieuws. Niet de eerste tien minuten van het acht-uurjournaal besteden aan de 'schaatspret'. Geen straatinterviews meer ('Wat merkt u zelf van de economische crisis mevrouw?' 'Nou, eigenlijk niets, maar ja, als iedereen het erover heb dan word je toch voorzichtiger hè'), of bespottelijke grafiekjes met dreigende rode pijlen die zo hard naar beneden bewegen dat ze uit het beeld lopen, maar gewoon keurig gepresenteerde, door bureauredacteurs verzamelde cijfers over oplopende werkloosheid, dalende huizenprijzen en andere ontwikkelingen. Dat is nieuwsvoorziening: berichtgeving over de dingen die in de wereld om ons heen gebeuren en die we niet allemaal zelf kunnen waarnemen.

Nu speelt deze discussie over de inhoud en toonzetting van nieuwsuitzendingen in journalistieke kringen al langer, maar intussen wordt het alleen maar erger. Ik dacht daarom dat ik een bijdrage kan leveren aan de discussie door de nieuwsmakers te wijzen op recent promotieonderzoek van de Universiteit Utrecht ('een universiteit is een hele grote school voor hele slimme mensen'), over de schoolboeken voor het vmbo. De vmbo-leerlingen bleken geen bal te snappen van de speciaal voor hen versimpelde teksten, en ook het opleuken van een saaie tekst door er een verhaaltje over een leeftijdgenoot van te maken werkte niet: de saaie teksten begrepen ze veel beter. Conclusie: neem je publiek alsjeblieft serieus. Voor verhalen over schaatspret en zeehondjes lezen we voor het slapengaan voor uit 'Nijntje in de sneeuw'.

Klaartje Peters
(39) is zelfstandig onderzoeker en publicist